

tillämpades fullständigt på fri hand, allt efter den individuella uppfattningen. I regel tillhörde dessa »byggmästare» någon frikyrklig församling, och minst 50 % av dem skälldes för »läsare». För en nykomling, som började yrket med föresats att komma sig fram, var det en slags genväg att gå in i någon av församlingarne och bekanta sig med »bröderna». Naturligtvis fick man då hålla sig vackert på mattan och ej offentligt uppträda till förgelse, med risk att bli utesluten. Behållandet av det yttre skenet var en viktig sak för en så pass lösligt hopkommen samling av skilda slags människor.

För våra två vakna och spejande smålandspojkar uppenbarades de här ofvan relaterade förhållandena rätt snart. Och de ville ju båda fram här i världen! Skulle de »gå med på galenskapen»? Varför inte det, då så många bevis på goda resultat förefanns? Det var aldrig tal dem emellan om samvetsbetänkligheter och att deras tillvägagångssätt var fariseiskt. Varför skulle dessa 22-åringar ha skrupler, då så många andra äldre och mera erfarna ej hade ett spår av sådana? Allt nog, de gingo in i den välrenomerade »— —ist-församlingen», där de till en början dvaldes i skuggan, vaket studerande förhållandena. Men dessa, framåtsträvande, intelligenta ungdomar behövde ej lång studietid; mycket snart trädde de ut ur sin obskura tillbakadragenhet och visade sig i full belysning.